

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. przeciwko J. B., A. B. i A. M., sygn.. akt I C 107/15 o zapłatę, oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 213 § 2 k.p.c. w zw. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nazbyt dowolną ocenę materiału dowodowego w oderwaniu od zasad doświadczenia życiowego i logicznego wnioskowania polegającą na nieuprawnionym uznaniu, iż świadek B. S. w sposób nieprawidłowy dokonał montażu podzielników ciepła w sytuacji gdy zgodnie z zeznaniami świadka B. S. działał na zlecenie firmy (...) a zatem nie jest pracownikiem powoda co powód potwierdza – a zatem nie był jak stwierdził Sąd I instancji zainteresowany przedstawieniem montażu w sposób korzystny dla powódki,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu wbrew wyraźnym w tym zakresie dowodom zgromadzonym w postępowaniu iż: B. S. w sposób nieprawidłowy dokonał montażu podzielnika ciepła w sytuacji, gdy zgodnie z zeznaniami świadka B. S. działał na zlecenie firmy (...) a zatem nie jest pracownikiem powoda, i błędnym przyjęciu iż odczyty dokonywane przez powoda były nieprawidłowe, że sposób podziału kosztów ogrzewania w bloku mieszkalnym przy ul. (...) jest nieprawidłowy tj. powód dokonuje podziału kosztów ogrzewania z ciepłomierza dla całego budynku proporcjonalnie do powierzchni lokali dla firmy (...) w sytuacji gdy powyższy sposób rozliczenia jest zgodny z art. 45 a ust. 8 pkt. 1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące: a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych: - powierzchnię lub kubaturę tych lokali i wynika on z ustawy prawo energetyczne oraz regulaminu,

- art. 17 pkt. 4² k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 6 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku stwierdzenia nieważności uchwał Rady Nadzorczej z dnia 22 grudnia 2010 roku nr (...) oraz z dnia 28 lipca 2014 roku nr (...) w sytuacji gdy kompetencja do stwierdzenia nieważności przedmiotowych uchwał należy do Sądu Okręgowego a nie do Sądu Rejonowego,

- art. 45 a ust. 8 i 10 ustawy prawo energetyczne w zw. z uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 22.12.2010 roku w zw. z uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 28 lipca 2014 roku nr (...) poprzez przyjęcie iż powód nie posiadał uprawnienia do zlecenia firmie (...) rozliczenia kosztów ogrzewania w budynku przy ul. (...), podziału kosztów ogrzewania z ciepłomierza dla całego budynku proporcjonalnie do powierzchni lokali dla firmy (...) w sytuacji gdy powyższy sposób podziału kosztów ma odzwierciedlenie w art. 45 a ust. 8 pkt 1) ogrzewania, stosując metody wykorzystujące a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych: powierzchnię lub kubaturę tych lokali a powód uregulował powyższą kwestię w regulaminie.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem I i II instancji. W sytuacji gdyby Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. warto przypomnieć, że art. 213 § 2 k.p.c. traktuje o związaniu przez Sąd uznaniem powództwa tymczasem: po pierwsze w sprawie nie doszło do uznania powództwa przez pozwanych, po drugie, Sąd nie potraktował – niezgodnie z oświadczeniami stron - powództwa jako uznanego, po trzecie nie sposób dostrzec związku tego unormowania z dalszą częścią zarzutu zmierzającego do wykazania przekroczenia przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów. Zważywszy jednak, że Sąd odwoławczy winien rozpoznać zarzut niezależnie od powołanych w nim przepisów prawa – choćby nawet sformułował go profesjonalny pełnomocnik – w dalszych rozważaniach zostanie on potraktowany jako odwołujący się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej – w świetle zgromadzonego materiału dowodowego – oceny wiarygodności mocy dowodów. Jednocześnie rozpoznany zostanie zarzut błędu w dokonanych ustaleniach faktycznych.

Zarzuty te są niezasadne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (zob. wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2008 r., I ACa 953/07, LEX nr 466440). Ocena dowodów należy do Sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez Sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu naruszenia wskazanej normy konieczne byłoby wykazanie przez skarżącego, że Sąd Rejonowy, dokonując oceny zebranego w sprawie materiału uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok SN z 16.12.2005r., III CK 314/05, Lex nr 172176), czego jednak nie uczynił. Sąd Rejonowy nie naruszył zasad prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd Rejonowy nie dał wiary świadkowi B. S., że montując w lokalu pozwanych nowe podzielniki ciepła stosował specjalną miarkę, odmierzającą wysokość 75 % grzejnika, na której umocował podzielnik. Wskazał, że przeczyły temu zeznania A. M., która zeznała, że nie widziała aby świadek takiego urządzenia używał. W tym świetle, przedstawienie przez apelującego alternatywnego stanu faktycznego, korzystniejszego dla strony, że podzielniki zostały zamontowane prawidłowo, nie mogło wywołać zamierzonych skutków procesowych.

Niezasadny jest również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 17 pkt. 4² k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 6 k.p.c. poprzez stwierdzenie nieważności uchwał Rady Nadzorczej z dnia 22 grudnia 2010 roku nr (...) oraz z dnia 28 lipca 2014 roku nr (...). Sytuacja taka nie miała miejsca. Sąd Rejonowy nie stwierdził nieważności tych uchwał (brak takiego orzeczenia w sentencji wyroku). Natomiast w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy a jedynie rozważał kwestię, czy uchwała z dnia 28 lipca 2014 roku obowiązywała w zakresie rozliczeń za sezon grzewczy 2013/2014 a nie zajmował się kwestią nieważności uchwał jak podnosi skarżący.

Stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni art. 45 a ust. 8 i 10 ustawy prawo energetyczne. Wbrew skarżącemu, Sąd Rejonowy nie przyjął w świetle tych przepisów, że powód nie posiadał uprawnienia do zlecenia firmie (...) rozliczenia kosztów ogrzewania w budynku przy ul. (...). Sąd Rejonowy wskazał natomiast na nieprawidłową praktykę powoda w zakresie rozliczania kosztów ciepła. Polegającą na tym, że ten sam blok rozliczany jest przez dwie różne firmy (po dwie klatki każda), które stosują różne proporcje rozliczania kosztów ogrzewania powierzchni wspólnych. Nie chodziło tu o sam fakt rozliczania przez dwie różne firmy tylko o różne metody rozliczania. W jednej firmie proporcja ta wynosi 20/80 (rozliczanie przez firmę (...)), a w drugiej 40/60 (rozliczanej przez firmę (...)). Tymczasem powód nie wykazał, dlaczego w tym samym bloku obowiązują różne proporcje rozliczania kosztów ogrzewania powierzchni wspólnych. Ani z przepisów prawa ani z podjętych uchwał nie wynika takie uprawnienie powoda. Przy przyjęciu, że określone grupy klatek rozliczane są innymi metodami rację ma Sąd Rejonowy, że w takiej sytuacji powinno być wiadomo ile ciepła zużywa każda z grup klatek i dopiero taka ilość ciepła winna być rozliczana przez daną firmę. W sytuacji kiedy blok rozliczany jest przez dwie firmy stosujące różne proporcje, zasadne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że dla weryfikacji prawidłowości wyliczeń i dochodzonego roszczenia powód powinien udowodnić, ile ciepła zużywa każda z klatek. Tymczasem powód tej wartości nie udowodnił.

Zasadnie Sąd Rejonowy przyjął, że powód nie udowodnił żądania dochodzonego pozwem. Nie przedstawił dokumentów w postaci faktur, które spółdzielnia uiszczała na rzecz dostawcy ciepła. Co uniemożliwiło dokonanie oceny prawidłowości wyliczeń rozliczenia kosztów ciepła i zweryfikowania dochodzonego roszczenia. Na powodzie, jako

podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciążył obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jego poparcie (art. 232 k.p.c.). Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonego roszczenia i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu stawia zatem wymaganie dostarczenia Sądowi dowodów potwierdzających podane fakty pod rygorem negatywnego rozstrzygnięcia. Tymczasem powód nie przedstawił Sądowi opisanych wyżej faktur.

Żaden z przywołanych przepisów prawa materialnego nie został nieprawidłowo niezastosowany w tej sprawie, biorąc pod uwagę trafne ustalenia stanu faktycznego oparte na zgromadzonym materiale dowodowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.